

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SESVETAMA
Industrijska cesta 15, Sesvete

Poslovni broj: P-1337/2019-33

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Sesvetama po sucu toga suda Ivi Raos, u pravnoj stvari tužitelja Željka Grgurića iz Zagreba, II Požarinje 23, OIB: 61703343453, zastupanog po punomoćniku Marinu Ivanoviću, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d., OIB: 92963223473, Trg bana Josipa Jelačića 10, zastupanog po punomoćnici Margariti Kiš Kapetanović, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Porobija & Porobija j.t.d. iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon provedene glavne i javne rasprave zaključene 18. lipnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, 22. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da su nišetne odredbe Ugovora o namjenskom kreditu broj 3209263999 od 22.05.2007. godine, potvrđen od strane Javnog bilježnika Ignaca Vugera, Sesvete, Karlovačka ulica 2, broj ovjere: OU-11433/2007, u dijelu u kojemu je ugovoreno da je kamatna stopa promjenjiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama tuženika te u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF.

II. Nalaže se tuženiku, ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 da tužitelju ŽELJKU GRGURIĆU, iz Zagreba, II Požarinje 23, OIB: 61703343453 isplati preplaćeni iznos s osnove promjenjive kamatne stope u ukupnom iznosu od iznos od 1.683,70 Eur zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku od dana koji slijedi nakon dana svake pojedine tužiteljeve uplate tuženiku po stopi propisanoj Uredbom o visini stope zatezne kamate od 15% godišnje do dana 31.12.2007. godine, od dana 01.01.2008. godine do dana 31.07.2015. godine po stopi zatezne kamate određene za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od dana 01.08.2015. pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na

stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje od 01. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a za razdoblje od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, s time da je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, a koja kamata teče kako slijedi:

na iznos od 16,71 Eur od 16.11.2007 g. pa do isplate,
na iznos od 16,71 Eur od 16.12.2007 g. pa do isplate,
na iznos od 16,71 Eur od 16.1.2008 g. pa do isplate,
na iznos od 16,71 Eur od 16.2.2008 g. pa do isplate,
na iznos od 33,66 Eur od 16.3.2008 g. pa do isplate,
na iznos od 33,66 Eur od 16.4.2008 g. pa do isplate,
na iznos od 33,66 Eur od 16.5.2008 g. pa do isplate,
na iznos od 33,66 Eur od 16.6.2008 g. pa do isplate,
na iznos od 33,66 Eur od 16.7.2008 g. pa do isplate,
na iznos od 33,66 Eur od 16.8.2008 g. pa do isplate,
na iznos od 33,66 Eur od 16.9.2008 g. pa do isplate,
na iznos od 33,66 Eur od 16.10.2008 g. pa do isplate,
na iznos od 33,66 Eur od 16.11.2008 g. pa do isplate,
na iznos od 33,66 Eur od 16.12.2008 g. pa do isplate,
na iznos od 33,66 Eur od 16.1.2009 g. pa do isplate,
na iznos od 33,66 Eur od 16.2.2009 g. pa do isplate,
na iznos od 33,66 Eur od 16.5.2009 g. pa do isplate,
na iznos od 33,66 Eur od 16.6.2009 g. pa do isplate,
na iznos od 33,66 Eur od 16.6.2009 g. pa do isplate,
na iznos od 33,66 Eur od 16.7.2009 g. pa do isplate,
na iznos od 28,16 Eur od 16.8.2009 g. pa do isplate,
na iznos od 28,16 Eur od 16.9.2009 g. pa do isplate,
na iznos od 28,16 Eur od 16.10.2009 g. pa do isplate,
na iznos od 28,16 Eur od 16.11.2009 g. pa do isplate,
na iznos od 28,16 Eur od 16.12.2009 g. pa do isplate,
na iznos od 28,16 Eur od 16.1.2010 g. pa do isplate,
na iznos od 28,16 Eur od 16.2.2010 g. pa do isplate,
na iznos od 28,16 Eur od 16.3.2010 g. pa do isplate,
na iznos od 28,16 Eur od 16.4.2010 g. pa do isplate,
na iznos od 28,16 Eur od 16.5.2010 g. pa do isplate,
na iznos od 24,98 Eur od 16.6.2010 g. pa do isplate,
na iznos od 24,98 Eur od 16.7.2010 g. pa do isplate,
na iznos od 24,98 Eur od 16.8.2010 g. pa do isplate,
na iznos od 24,98 Eur od 16.9.2010 g. pa do isplate,
na iznos od 24,98 Eur od 16.10.2010 g. pa do isplate,
na iznos od 24,98 Eur od 16.11.2010 g. pa do isplate,

na iznos od 18,35 Eur od 16.12.2010 g. pa do isplate,
na iznos od 18,35 Eur od 16.1.2011 g. pa do isplate,
na iznos od 18,35 Eur od 16.2.2011 g. pa do isplate,
na iznos od 18,35 Eur od 16.3.2011 g. pa do isplate,
na iznos od 18,35 Eur od 16.4.2011 g. pa do isplate,
na iznos od 18,35 Eur od 16.5.2011 g. pa do isplate,
na iznos od 18,35 Eur od 16.6.2011 g. pa do isplate,
na iznos od 18,35 Eur od 16.7.2011 g. pa do isplate,
na iznos od 15,55 Eur od 16.8.2011 g. pa do isplate,
na iznos od 15,55 Eur od 16.9.2011 g. pa do isplate,
na iznos od 15,55 Eur od 16.10.2011 g. pa do isplate,
na iznos od 15,55 Eur od 16.11.2011 g. pa do isplate,
na iznos od 15,55 Eur od 16.12.2011 g. pa do isplate,
na iznos od 15,55 Eur od 16.1.2012 g. pa do isplate,
na iznos od 15,55 Eur od 16.2.2012 g. pa do isplate,
na iznos od 15,55 Eur od 16.3.2012 g. pa do isplate,
na iznos od 15,55 Eur od 16.4.2012 g. pa do isplate,
na iznos od 15,55 Eur od 16.5.2012 g. pa do isplate,
na iznos od 15,55 Eur od 16.6.2012 g. pa do isplate,
na iznos od 15,55 Eur od 16.7.2012 g. pa do isplate,
na iznos od 15,55 Eur od 16.8.2012 g. pa do isplate,
na iznos od 15,55 Eur od 16.9.2012 g. pa do isplate,
na iznos od 15,55 Eur od 16.10.2012 g. pa do isplate,
na iznos od 15,55 Eur od 16.11.2012 g. pa do isplate,
na iznos od 15,55 Eur od 16.12.2012 g. pa do isplate,
na iznos od 15,55 Eur od 16.1.2013 g. pa do isplate,
na iznos od 15,55 Eur od 16.2.2013 g. pa do isplate,
na iznos od 15,55 Eur od 16.3.2013 g. pa do isplate,
na iznos od 15,55 Eur Od 16.4.2013. g. Pa do isplate,
na iznos od 15,55 Eur Od 16.5.2013. g. Pa do isplate,
na iznos od 15,55 Eur Od 16.6.2013. g. Pa do isplate,
na iznos od 15,55 Eur Od 16.7.2013. g. Pa do isplate,
na iznos od 15,55 Eur Od 16.8.2013. g. Pa do isplate,
na iznos od 15,55 Eur Od 16.9.2013. g. Pa do isplate,
na iznos od 15,55 Eur Od 16.10.2013. g. Pa do isplate,
na iznos od 15,55 Eur od 16.11.2013 g. pa do isplate,
na iznos od 15,55 Eur od 16.12.2013 g. pa do isplate,
na iznos od 15,55 Eur od 16.1.2014 g. pa do isplate,
sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku, ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 da tužitelju ŽELJKU GRGURIĆU, iz Zagreba, II Požarinje 23, OIB: 61703343453 isplati preplaćeni iznos s osnove valutne klauzule u ukupnom iznosu od 8.169,85 Eur zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku od sljedećeg dana od dana svake pojedine tužiteljeve uplate tuženiku po stopi propisanoj Uredbom o visini stope zatezne kamate od 15% godišnje do dana 31.12.2007. godine, od dana 01.01.2008. godine do dana 31.07.2015. godine po stopi zatezne kamate određene za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od dana 01.08.2015. pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako

polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje od 01. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a za razdoblje od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, s time da je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, a koja kamata teče kako slijedi:

na iznos od 0,69 Eur od 16.8.2007 g. pa do isplate,
na iznos od 0,94 Eur od 16.9.2007 g. pa do isplate,
na iznos od 1,76 Eur od 16.11.2007 g. pa do isplate,
na iznos od 4,97 Eur od 16.1.2008 g. pa do isplate,
na iznos od 3,78 Eur od 16.2.2008 g. pa do isplate,
na iznos od 11,38 Eur od 16.3.2008 g. pa do isplate,
na iznos od 9,78 Eur od 16.4.2008 g. pa do isplate,
na iznos od 0,77 Eur od 16.5.2008 g. pa do isplate,
na iznos od 4,17 Eur od 16.6.2008 g. pa do isplate,
na iznos od 1,50 Eur od 16.7.2008 g. pa do isplate,
na iznos od 0,94 Eur od 16.8.2008 g. pa do isplate,
na iznos od 0,84 Eur od 16.9.2008 g. pa do isplate,
na iznos od 11,07 Eur od 16.10.2008 g. pa do isplate,
na iznos od 17,30 Eur od 16.11.2008 g. pa do isplate,
na iznos od 8,45 Eur od 16.12.2008 g. pa do isplate,
na iznos od 32,32 Eur od 16.1.2009 g. pa do isplate,
na iznos od 32,56 Eur od 16.2.2009 g. pa do isplate,
na iznos od 1.411,97 Eur od 4.3.2009 g. pa do isplate,
na iznos od 26,75 Eur od 16.5.2009 g. pa do isplate,
na iznos od 23,59 Eur od 16.6.2009 g. pa do isplate,
na iznos od 23,59 Eur od 16.6.2009 g. pa do isplate,
na iznos od 24,14 Eur od 16.7.2009 g. pa do isplate,
na iznos od 22,02 Eur od 16.8.2009 g. pa do isplate,
na iznos od 25,45 Eur od 16.9.2009 g. pa do isplate,
na iznos od 21,64 Eur od 16.10.2009 g. pa do isplate,
na iznos od 24,11 eur od 16.11.2009 g. pa do isplate,
na iznos od 23,71 Eur od 16.12.2009 g. pa do isplate,
na iznos od 30,37 Eur od 16.1.2010 g. pa do isplate,
na iznos od 34,65 Eur od 16.2.2010 g. pa do isplate,
na iznos od 33,72 Eur od 16.3.2010 g. pa do isplate,
na iznos od 37,97 Eur od 16.4.2010 g. pa do isplate,
na iznos od 45,76 Eur od 16.5.2010 g. pa do isplate,
na iznos od 46,87 Eur od 16.6.2010 g. pa do isplate,
na iznos od 55,92 Eur od 16.7.2010 g. pa do isplate,
na iznos od 55,61 Eur od 16.8.2010 g. pa do isplate,

na iznos od 74,36 Eur od 16.9.2010 g. pa do isplate,
na iznos od 63,44 Eur od 16.10.2010 g. pa do isplate,
na iznos od 65,96 Eur od 16.11.2010 g. pa do isplate,
na iznos od 75,91 Eur od 16.12.2010 g. pa do isplate,
na iznos od 76,94 Eur od 16.1.2011 g. pa do isplate,
na iznos od 72,83 Eur od 16.2.2011 g. pa do isplate,
na iznos od 75,32 Eur od 16.3.2011 g. pa do isplate,
na iznos od 75,45 Eur od 16.4.2011 g. pa do isplate,
na iznos od 83,05 Eur od 16.5.2011 g. pa do isplate,
na iznos od 99,21 Eur od 16.6.2011 g. pa do isplate,
na iznos od 117,60 Eur od 16.7.2011 g. pa do isplate,
na iznos od 136,20 Eur od 16.8.2011 g. pa do isplate,
na iznos od 104,85 Eur od 16.9.2011 g. pa do isplate,
na iznos od 94,30 Eur od 16.10.2011 g. pa do isplate,
na iznos od 95,00 Eur od 16.11.2011 g. pa do isplate,
na iznos od 123,00 Eur od 16.12.2011 g. pa do isplate,
na iznos od 105,56 Eur od 16.1.2012 g. pa do isplate,
na iznos od 108,30 Eur od 16.2.2012 g. pa do isplate,
na iznos od 105,32 Eur od 16.3.2012 g. pa do isplate,
na iznos od 104,87 Eur od 16.4.2012 g. pa do isplate,
na iznos od 106,38 Eur od 16.5.2012 g. pa do isplate,
na iznos od 109,00 Eur od 16.6.2012 g. pa do isplate,
na iznos od 105,73 Eur od 16.7.2012 g. pa do isplate,
na iznos od 104,82 Eur od 16.8.2012 g. pa do isplate,
na iznos od 96,79 Eur od 16.9.2012 g. pa do isplate,
na iznos od 103,71 Eur od 16.10.2012 g. pa do isplate,
na iznos od 106,94 Eur od 16.11.2012 g. pa do isplate,
na iznos od 104,80 Eur od 16.12.2012 g. pa do isplate,
na iznos od 102,23 Eur od 16.1.2013 g. pa do isplate,
na iznos od 101,34 Eur od 16.2.2013 g. pa do isplate,
na iznos od 100,42 Eur od 16.3.2013 g. pa do isplate,
na iznos od 106,82 Eur Od 16.4.2013. g. pa do isplate,
na iznos od 97,41 Eur Od 16.5.2013. g. pa do isplate,
na iznos od 95,87 Eur Od 16.6.2013. g. pa do isplate,
na iznos od 96,79 Eur Od 16.7.2013. g. pa do isplate,
na iznos od 95,82 Eur Od 16.8.2013. g. pa do isplate,
na iznos od 99,27 Eur Od 16.9.2013. g. pa do isplate,
na iznos od 101,50 Eur Od 16.10.2013. g. pa do isplate,
na iznos od 102,58 Eur od 16.11.2013 g. pa do isplate,
na iznos od 106,46 Eur od 16.12.2013 g. pa do isplate,
na iznos od 102,55 Eur od 16.1.2014 g. pa do isplate,
na iznos od 98,76 Eur od 16.2.2014 g. pa do isplate,
na iznos od 100,99 Eur od 16.3.2014 g. pa do isplate,
na iznos od 99,05 Eur od 16.4.2014 g. pa do isplate,
na iznos od 96,27 Eur od 16.5.2014 g. pa do isplate,
na iznos od 96,87 Eur od 16.6.2014 g. pa do isplate,
na iznos od 98,85 Eur od 16.7.2014 g. pa do isplate,
na iznos od 100,44 Eur od 16.8.2014 g. pa do isplate,
na iznos od 100,84 Eur od 16.9.2014 g. pa do isplate,
na iznos od 102,54 Eur od 16.10.2014 g. pa do isplate,

na iznos od 104,98 Eur od 16.11.2014 g. pa do isplate,
na iznos od 105,44 Eur od 16.12.2014 g. pa do isplate,
na iznos od 105,80 Eur od 16.1.2015 g. pa do isplate,
na iznos od 105,61 Eur od 16.2.2015 g. pa do isplate,
na iznos od 105,61 Eur od 16.3.2015 g. pa do isplate,
na iznos od 105,61 Eur od 16.4.2015 g. pa do isplate,
na iznos od 105,61 Eur od 16.5.2015 g. pa do isplate,
na iznos od 105,61 Eur od 16.6.2015 g. pa do isplate,
na iznos od 105,61 Eur od 16.7.2015 g. pa do isplate,
na iznos od 105,61 Eur od 16.8.2015 g. pa do isplate,
na iznos od 105,61 Eur od 16.9.2015 g. pa do isplate,
sve u roku od 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove ovog parničnog postupka u iznosu od 2.714,53 Eur zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 22. srpnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

Dopušta se preinaka tužbe kao u podnesku od 23.06.2021.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio ovom sudu tužbu u kojoj navodi kako su tužitelj, kao korisnik kredita i tuženik kao Kreditor zaključili 22.05.2007. Ugovor o namjenskom kreditu potvrđen od strane javnog bilježnika Ignaca Vugera, Sesvete, karlovačka ulica br 2, br ovjere: OV-11433/07, a kojim tuženik odobrava tužitelju kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 66.000,00 CHF prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za CHF važećem na dan isplate kredita za kupnju stana. Tužitelj se obvezao vraćati kredit u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti CHF-a po srednjem tečaju HNB-a na dan otplate. Člankom 2. Ugovora ugovoreno je da je tužitelj dužan plaćati tuženiku u anuitetima iznos kredita i kamatu po kamatnoj stopi, koja na dan sklpanja ugovora iznosi 4,90% godišnje. Odredbom čl. 7. st. 2. Ugovora ugovoreno je kako se kamatna stopa mijenja sukladno Odluci o kamatnim stopama tuženika. Iz čl. 7. toč. 2 Ugovora nesporno proizlazi kako će se o izmijenjenom iznosu anuiteta Kreditor obavijestiti Korisnika u skladu s Općim uvjetima poslovanja. Člankom 7. toč. 1. Ugovora ugovoreno je da Korisnik kredita otplaćuje kredit u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem na dan plaćanja za CHF. Također je čl. 23. toč. P ugovoreno Korisnik kredita i ostale ugovorne strane na strani Korisnika kredita izjavljuju Kreditoru da su upoznate s činjenicom da su Kredit iz čl. 1. ovog ugovora te sve obveze na povrat iz ugovora vezani uz valutnu klauzulu pa ovime i izrijeком utvrđuju da pristaju na sve rizike i učinke koji mogu proizići iz promjena tečajnih odnosa nastalih za vrijeme postojanja ugovornog odnosa na temelju tog Ugovora. Stranke su sklopile Dodatak Ugovora o kreditu 08.01.2016. Navedene odredbe čl. 7. Ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa, a koja je promjenjiva sukladno odluci tuženika je ništetna, ništetna je i

odredba čl. 7. i 23. Ugovora u kojem je anuitet vezan za valutu CHF. Ugovor je zaključen na standardiziranom obrascu tuženika i niti o jednoj odredbi, a poglavito onoj o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, se nije posebno pregovaralo jer je tužitelj de facto samo mogao prihvatiti tekst Ugovora o kreditu u cijelosti uz ugovaranje iznosa kredita, roka povrata i kamatne stope. Odredbom čl. 269. st. 2. Zakona o obveznim odnosima propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva, dok je odredbom čl. 270. ZOO-a propisano da je ugovor ništetan ukoliko činidba nije moguća, dopuštena ili odrediva. U konkretnom slučaju činidba u pogledu kamatne stope koju je tužitelj bio dužan plaćati tužitelju nije niti određena niti odrediva jer se ista mijenjala isključivo jednostranom odlukom tuženika te se o takvoj promjeni nije pojedinačno pregovaralo. S tim u vezi tuženik je jednostranom odlukom mijenjao kamatnu stopu te je o istome obavještavao tužitelja samo pisanom obavijesti bez da je za takvu promjenu tražio suglasnost tužitelja pa je tako tuženik u nekoliko navrata u periodu od 2007. – 2014. mijenjao kamatnu stopu, a kojim promjenama je došlo do promjene u visini mjesečnih anuiteta koje je tužitelj bio dužan plaćati tuženiku, a time i do promjene u prvotno ugovorenom otplatnom planu. Ugovor o kreditu sadrži ništetne odredbe u pogledu primjene promjenjive kamatne stope tj u dijelu u kojem je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika te u pogledu vezanja isplate uz valutu švicarski franak budući da su te odredbe protivne načelu savjesnosti i poštenja i predstavljaju nepoštenu trgovačku praksu jer se o njima nije pojedinačno pregovaralo i zbog toga suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu odnosno znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu potrošača. Naprijed navedene odredbe Ugovora o kreditu su ništetne jer su protivne Zakonu o zaštiti potrošača i odredbama Zakona o obveznim odnosima i načelu savjesnosti i poštenja. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj P-1401/12, a koja je potvrđena presudom i rješenjem Visokog trgovačkog suda u Zagrebu, kao i presudom Visokog trgovačkog suda u Zagrebu, posl. broj PŽ-6632/17, jasno i nedvosmisleno presuđeno i riješeno da je i ovdje tuženik prilikom sklapanja Ugovora o kreditu povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što u potrošačkim ugovorima o kreditima koristi nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna. Nadalje, utvrđeno je i da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača te ZOO-a. U odnosu na paušalno naveden istaknuti prigovor zastare, tužitelj isti osporava u cijelosti te osporava da je u odnosu na sve obroke dospjele prije 14. lipnja 2014. godine nastupila zastara. Tužitelj ističe kako je u pogledu zastare Vrhovni sud Republike Hrvatske, u odluci Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018. godine zauzeo stav da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju odredbe čl. 241. ZOO-a te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe (za zaštitu kolektivnih interesa potrošača). Isti stav Vrhovni sud RH zauzeo je i u presudi od dana 19.03.2019. godine posl. broj Rev-3142/2018. Stoga, razvidno je da je i taj prigovor tuženika neosnovan, pogotovo uzevši u obzir da je tužba predana preporučeno

putem pošte dana 12.06.2019. godine. Ističe se da suprotno navodima tuženika, ovaj spor se ne vodi u vezi pravnog pitanja, jer je ono pravomoćno riješeno u postupku povodom kolektivne tužbe te u konkretnom postupku treba vještačenjem utvrditi preplaćeni iznos kredita, odnosno koliki je iznos tuženik stekao bez osnove, temeljem ništetnih odredbi Ugovora o kreditu. Unatoč sklopljenom Aneksu ugovora i izvršenoj konverziji, tužitelj ističe kako ima opravdan pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne, a postojanje kojeg pravnog interesa u ovakvim identičnim slučajevima je utvrdio i Vrhovni sud Republike Hrvatske u rješenju posl. broj Rev-2868/18-2 od dana 12.02.2019.godine. Glede konverzije tužiteljevog kredita, ukazuje se na presudu suda Europske unije, posl. broj C-118/17 od 14.03.2019. godine u predmetu Zsuzsanna Dunai / ERSTE BANK HUNGARY ZRT. U navedenoj presudi sud je utvrdio kako se članak 6. stavak 1. Direktive 93/13/EZ, mora tumačiti na način da se ugovorna odredba koja je proglašena nepoštenom mora smatrati kao nikada nije postojala te ne može imati učinka na potrošača s posljedicom ponovne uspostave situacije u kojoj se potrošač nalazio da navedena odredba ne postoji. Sama činjenica da su neke ugovorne odredbe proglašene nepoštenima i ništetnima i zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača. Nadalje, tužitelj posebno naglašava kako odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, niti Aneksom Ugovora o kreditu izrijeком ne spominje način rješavanja ugovornih odredaba kojima se u Ugovorima o kreditima s valutom u CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa, kao što se ne spominje niti na koji način bi se trebalo riješiti eventualna ništetnost odredbi koje se tiču promjenjive kamatne stope. Aneksom Ugovora o kreditu se je uredilo pitanje određivanja kamatne stope nakon sklapanja istog Aneksa, ali se ne rješava pitanje preplaćenih kamata u kreditima kroz period do konverzije. Konverzija se odnosi isključivo na ugovorne odnose i obveze proizašle iz ugovora o kreditu, a niti jedna odredba Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ne širi primjenu konverzije na druge- izvanugovorne odnose među strankama, poput stjecanja bez osnove. U konverziji je rađen obračun od strane banaka kao prema kreditima sa valutnom kaluzulom u euro te u kojima su banke također koristile jednostrano mijenjanje kamatnih stopa bez jasnih parametara, kriterija i perioda izmjene, što iste čini ništetnima i u euro kreditima. Tužitelj ističe kako su presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske od dana 03.09.2019. godine, posl. broj Rev-2221/2018-11 odbijene i odbačene revizije svih tuženih banaka, a između ostalih i ovdje tuženika protiv odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. broj PŽ-6632/2017-10 od dana 14.06.2018. godine. Iz navedene odluke Vrhovnog suda jasno proizlazi da isti glede utvrđenja nepoštenosti i ništetnosti ugovornih odredaba iz ugovora o kreditu koje su banke sklapale s potrošačima uz ugovorenu valutu vezanu uz švicarski franak, u cijelosti prihvaća razloge iz presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. broj PŽ-6632/17-10. Imajući navedenu odluku u vidu tužitelj ističe kako se sada postavlja pitanje kako se nešto što je utvrđeno ništetnim može konvertirati. Naime, odlukama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. broj PŽ-6632/17 i Vrhovnog suda Republike Hrvatske, posl. broj Rev-2221/18, utvrđeno kako su ništetne odredbe Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za švicarski franak (CHF). Zbog navedenog jasno je kako je zapravo sklapanjem Aneksa Ugovora o kreditu došlo do konverzije faktički nepostojeće glavnice u švicarskim francima pa se ovdje ukazuje na činjenicu da je u trenutku sklapanja Aneksa Ugovora o kreditu između stranaka postojao nesporazum glede njegovog bitnog sastojka. Odredbama čl. 282. Zakona o obveznim odnosima propisano je: "Kada stranke vjeruju da su suglasne, a ustvari među njima postoji nesporazum o pravnoj naravi ugovora ili o kojem bitnom sastojku ugovora, ugovor ne nastaje". Kako je između parničnih stranaka evidentno postojao i postoji nesuglasje i

nesporazum glede valute švicarski franak, jasno je kako se ima smatrati kako Aneks Ugovora o kreditu nije niti sklopljen. Tužitelj ujedno ističe i kako je prilikom izrade nalaza i mišljenja vještaka potrebno da vještak knjigovodstveno-financijske struke uzme navedeno u obzir i provede svoje vještačenje na način da se utvrdi tužiteljeva preplata po Ugovoru o kreditu kada se usporede anuiteti koje je plaćao uslijed korištenja ništetnih i nepoštenih odredaba Ugovora o kreditu glede promjenjive kamatne stope koje se mijenjala sukladno jednostranoj odluci tuženika i glede korištenja valutne klauzule vezane uz švicarski franak (ono što je tužitelj uistinu plaćao) sa onim što bi tužitelj plaćao u situaciji da nisu korištene ništetne i nepoštene odredbe u Ugovorima o kreditu, odnosno u situaciji kada je postojala početna kamatna stopa i kada je kredit iskazan u valuti hrvatska kuna. Dakle, unatoč nastojanju tuženika da prikaže kako je tužitelj kroz konverziju u potpunosti obeštećen, kao i nepotrebno elaboriranje i tumačenje izračuna konverzije, nepobitna je činjenica da je ništetne i nepoštene odredbe Ugovora o kreditu nemoguće popraviti i učiniti valjanima čak i provedbom konverzije na koju se poziva tuženik. Naime, provedbom konverzije bilo je potrebno da se tužitelj dovede u onu činjeničnu poziciju u kojoj bi se nalazio da nije bilo primjene ništetnih odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli CHF. Kako konverzijom nije došlo do takve situacije, jasno je kako postoji jasan i neupitan pravni interes tužitelja za vođenje ovog postupka. Posebno se napominje i činjenica da ništetnost odredaba Ugovora o kreditu postoji od trenutka sklapanja Ugovora o kreditu, a ne od trenutka utvrđenja iste (dakle ex tunc, a ne ex nunc). Prilikom izračuna konverzije, u obzir nisu uzeti bitni elementi i činjenice, a isti su: -ništetnost dijela odredaba Ugovora o kreditu u dijelu gdje je iskazana valuta CHF -ništetnost dijela odredaba Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je iskazana promjenjivost kamatne stope koju je tužitelj ovlašten jednostrano povicati sukladno svojim Odlukama.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava tužbu i tužbeni zahtjev kao neosnovane u cijelosti kako po osnovi tako i po visini. Tuženik ističe prigovor zastare u odnosu na sve iznose koji su predmet zahtjeva tužitelja, a koji su dospjeli prije 14. lipnja 2014. Ukoliko se može smatrati da je tužba u kolektivnom sporu TS Zagreb br P-1401/12 prekinula tijekom zastarnog roka za tražbine koje proizlaze iz promjene kamatnih stopa na ime stjecanja bez osnove, što tuženik osporava, zahtjev tužitelja od 14.06.2019. je zastario u cijelosti jer je presuda donijeta u kolektivnom sporu postala pravomoćna 13.06.2014. dakle zahtjevi podneseni nakon 13.06.2019. su zbog isteka petogodišnjeg zastarnog roka zastarjeli. Tužitelj se u tužbi poziva na odredbu čl. 186. b. st. 3. ZPP-a iako njegova tužba nije stupnjevita tužba niti on podnosi određen manifestacijski zahtjev te predmetna odredba propisuje pretpostavke podnošenja stupnjevite tužbe, a ne pravo tužitelja koji je već postavio određen tužbeni zahtjev u tužbi da ga naknadno uređuje. Tuženik se stoga protivi naknadnom uređenju tužbenog zahtjeva nakon provedenog vještačenja. Tužitelj je prije podnošenja tužbe imao sve podatke na temelju kojih je mogao potpuno odrediti tužbeni zahtjev. U izračunu konverzije nalaze se potpuni, točni i precizni podaci o tužiteljevoj CHF kreditnoj partiji na temelju kojih je tužitelj mogao tražiti isplatu pojedinih novčanih svota s definiranim iznosima i dospeljem i tako postaviti određen i konačan tužbeni zahtjev radi isplate navodne pretplate po osnovi CHF valutne klauzule i promjenjive kamatne stope. Ističe kako je deklaratoran zahtjev tužitelja kako je postavljen u tužbi neuređan i neodređen. U konkretnom slučaju ne postoji pravna osnova tužiteljevih zahtjeva na povrat stečenoga bez osnove, budući da je tužitelj po svojoj slobodnoj volji od tužene banke zatražio konverziju i sklopio o tome dodatak ugovoru o kreditu, sve u skladu s odredbama specijalnog zakona, ZID ZPK/15, te da stoga nema ni potrebe za utvrđivanjem činjenica u odnosu na visinu preplate (stjecanje bez osnove na strani banke) po osnovi povijesnog kretanja tečaja odnosno kamatne stope, budući da su sklapanjem konkretnog dodatka

ugovoru o kreditu, na temelju kojega je tužitelj izjednačen s pravnim položajem potrošača koji je sklopio ugovor u protuvrijednosti EUR, čime su ugovorne strane razriješile sve svoje pravne odnose s učinkom ab initio, dakle retroaktivno. Vrhovni sud je u međuvremenu donio odluku (rješenje) u oglednom sporu posl. br. Gos 1/2019-36 od 4.3.2020. kojim je zauzeo obvezujuća pravna shvaćanja za niže sudove u istovrsnim predmetima (u daljnjem tekstu „Rješenje“). Ponajprije, Vrhovni sud je u izreci Rješenja potvrdio kako „sporazum o konverziji“ sklopljen na osnovi ZID ZPK/15, „ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli“. Do takvog stajališta najviši sud došao je uz opširnu, stupnjevitu raščlambu, sadržanu u obrazloženju Rješenja. Vrhovni sud, naime, u obrazloženju Rješenja, između ostaloga, ističe sljedeća konkretna pravna shvaćanja u pogledu premisa na kojima je zasnovao svoju odluku, kad navodi, a pozivajući se na izvore prava i ustavnosudsku ocjenu: „U takvim okolnostima, a imajući nastavno na umu da je ZID ZPK/15 poseban zakon... u odnosu na opća pravila obveznog prava, odnosno Zakona o obveznim odnosima... te da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca, prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, ne mogu opća pravila ZOO/05 o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZID ZPK, o konverziji dovesti do ništetnosti ili nepostojanja ugovora o konverziji.“¹ U nastavku je Vrhovni sud zaključio: „Dakle, u odnosu na postavljeno pitanje treba pojasniti da se u predmetnom slučaju (razdvajanje odlomaka je dodano): (i) ne može primijeniti pravilo općeg obveznog prava o tome da je obnova (novacija) bez učinka ako je prijašnja obveza ništetna ili ugašena, u prvom redu jer (ii) prisilni propis čl. 19.e ZID ZPK, a kako je već prethodno rečeno, govori o tome da ako potrošač ne prihvati konverziju, odnosno ne sklopi sporazum, otplata kredita se nastavlja prema važećim ugovorenim uvjetima, a sukladno odredbama ovog Zakona, a drugo, (iii) taj sporazum bez obzira je li sklopljen u formi tzv. dodatka – aneksa ili ugovora, predstavlja novu pravnu osnovu koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu ocijenjenom suglasnim s Ustavom Republike Hrvatske.“ Prema tomu, Vrhovni sud u Rješenju vrlo jasno navodi da je (i) pravna osnovu za konverziju ZID ZPK/15, (ii) da je korisnik kredita po ZID ZPK/15 mogao birati konverziju ili rješenje iz čl. 19.e tog Zakona po kojem ostaje pri sklopljenom ugovoru vezanom za CHF (iii) da je dodatak ugovoru o kreditu sklopljen u skladu s uvjetima iz tog Zakona valjan, te (iv) da je sklapanjem sporazuma o konverziji tužiteljevom voljom nastala nova pravna osnovu u pogledu prava i obveza ugovornih strana, koja je u cijelosti supstituirala ranije ugovorne uvjete iz izvornog ugovora o kreditu, i (v) koja proizvodi pravne učinke retroaktivno. To pak znači da tužitelj u ovom postupku, nakon konverzije, ne može imati bilo kakvu tražbinu na povrat stečenoga bez osnove zbog bilo kakve preplate, odnosno stjecanja bez osnove iz vremena kad se primjenjivao ugovor o kreditu u protuvrijednosti CHF, jer je izabrao izjednačiti se u svojem pravnom položaju s dužnikom u eurski denominiranom kreditu, u skladu s odredbama ZID ZPK/15. Time je tužitelj raniju pravnu osnovu, s koje je primio i po kojoj je do tada otplaćivao kredit s retroaktivnim učinkom zamijenio posve novom pravnom osnovom. Stoga tužitelj više ne raspolaže zahtjevom koji bi se oslanjao na pravnu osnovu koja je njegovom voljom ab initio izgubila svaki pravni učinak u pogledu visine kreditne obveze, kojega je imala po izvorno sklopljenom ugovoru o kreditu u kunskoj protuvrijednosti CHF. Tuženik stoga osporava i prigovara izračunu visine tužiteljeve tražbine u cijelosti, jer za takav obračun nema uporišta u propisima, odluci donesenoj u oglednom sporu VSRH br. Gos 1/2019-36, kao ni aktualnoj sudskoj praksi. Nakon Rješenja iz oglednog spora VSRH br. Gos 1/2019-36 od 4. ožujka 2020.g usvojene su brojne drugostupanjske presude različitih županijskih sudova kojima su pravomoćno odbijeni zahtjev tužitelja po osnovi preplaćene kamate i/ili tečajne razlike, a koji su konvertirali kredite. Iz predmetnog ugovora proizlazi da je tužitelj sredstva kredita koristio radi kupnje stana – čl. 6. Ugovora o kreditu. S tim u vezi, tuženik

ističe da tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da su se sredstva kredita koristila isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati. Budući se svrha ne podrazumijeva, na tužitelju je teret dokaza u smislu odredbe članka 3. Zakona o zaštiti potrošača, koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Tužitelj činjenice i dokaze koje bi potkrijepile potrošačku svrhu ugovora, nije predložio tijekom postupka. Svojstvo potrošača je osnovna pretpostavka za pozivanje na načelna utvrđenja iz kolektivne parnice i na tužitelju je teret dokaza da je potrošač. Ako se tužitelj poziva na primjenu odredbe članka 502. c ZPP—a, odnosno na primjenu utvrđenja iz kolektivne parnice, upravo je na njemu kao tužitelju teret dokaza i obveza dokazati da se ta utvrđenja na njega doista mogu i trebaju primijeniti. Kada bi ovakvo manjkavo činjenično stanje bilo dovoljno za primjenu odredbe članka 502. c ZPP, bilo tko bi se mogao pozvati na utvrđenja iz kolektivne parnice. Međutim, nije dovoljno da se tužitelj pozove na kolektivne presude, pa da tu prestane svaka daljnja obaveza dokazivanja ključnih pretpostavki primjene tih utvrđenja na individualnog potrošača. U suprotnom, izvršavaju procesna pravila o teretu dokaza kao i smisao odredbe članka 502. c ZPP, te se tuženiku, apsurdno, nameće obveza dokazivanja i negativnih činjenica.

3. Nakon što je provedeno financijsko vještačenje tužitelj je u podnesku od 23.06.2021. specificirao svoj tužbeni zahtjev tako da potražuje isplatu iznosa od 12.685,86 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim na pojedinačne iznose s osnove preplaćenog iznosa s osnove promjenjive kamatne stope te iznos od 61.555,74 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim na pojedinačne iznose s osnove preplaćenog iznosa s osnove valutne klauzule sve od dana nakon izvršenog plaćanja pa do isplate. Tuženik se protivio ovoj preinaci tužbenog zahtjeva. Prema ocjeni ovog suda, tužitelju je točan iznos kojeg je tuženik stekao bez osnove postao poznat tek kad je provedeno financijsko vještačenje pa u skladu s čl. 190 st. 2 ZPP-a tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave jer je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka. Sud je stoga prihvatio preinaku tužbe iz podneska od 23.06.2021. i u ovom sporu se odlučuje o osnovanosti tog tužbenog zahtjeva.

4. U dokaznom postupku izvršen je uvid u Ugovor o namjenskom kreditu od 22.05.2007. (list 12-20 spisa), Dodatak Ugovoru o kreditu od 08.01.2016. (list 21-39 spisa), pregled promjena kamatnih stopa po kreditu br 7103666142 (list 40 spisa), promet po kreditu (list 41-56 spisa), Obavijest o promjeni kamatne stope (list 57 spisa), otplatni plan (list 58 spisa), obavijest o stanju kredita (list 59-62 spisa), stanje po kreditnoj partiji (list 63-66 spisa), potvrda o obavljenim transakcijama (list 67 i 68 spisa), izračun konverzije za tužitelja (list 83-94 spisa), prijedlog izmjene Ugovora o kreditu (list 95 spisa), nalaz i mišljenje vještaka dipl.oec Zrinka Ručevića (list 167-181 spisa), očitovanje vještaka (list 271 i 272 spisa), saslušan je tužitelj.

5. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći prema brižljivoj i savjesnoj ocjeni svaki dokaz zasebno i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 - u daljnjem tekstu ZPP-a) sud je utvrdio da tužbeni zahtjev osnovan.

6. Među strankama je nesporna aktivna i pasivna legitimacija, činjenica da su tužitelj korisnik kredita i tuženica 22.05.2007. sklopili Ugovor o namjenskom kreditu kojim je

tuženica kao kreditor odobrila tužitelju kao korisniku kredita iznos od 66.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti za kupnju stana te da je ugovoreno ispunjenje kreditne obveze uz valutnu klauzulu u CHF i redovnu kamatu koja je promjenjiva u skladu s odlukama banke, a koja na dan sklapanja ugovora o kreditu iznosi 4,90% godišnje, Isto tako nesporna je činjenica da se tužiteljica, korisnica kredita, obvezala otplatiti kredit u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju kreditora važećem na dan dospeljeća, kao i činjenica da su tužitelj, korisnik kredita i tuženik, kreditor 08.01.2016. sklopili Dodatak Ugovoru o kreditu broj 0229/16 (dalje:Dodatak) kojim je provedena konverzija iz kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR na dan 30. rujna 2015., a sve sukladno ZID ZPK/15 te da je konverzija nesporno provedena u skladu s odredbama ZID ZPK/15. kojim je sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju izvršena konverzija kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR.

Sporno je pitanje da li tužitelj s obzirom na provedenu konverziju ima pravo po osnovi ništetnih odredbi osnovnog Ugovora o kreditu vezanih uz promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu zahtijevati isplatu tih preplaćenih iznosa, s time da je sporno i potrošačko svojstvo tužitelja, kao i zatraženi tijekom zakonske zatezne kamate. Isto tako sporan je i prigovor zastare potraživanja.

7. Nastavno u odnosu na sporno pitanje da li tužitelj, s obzirom na nespornu činjenicu da je Dodatkom Ugovoru o kreditu broj 0229/16 od 08.01.2016. sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj 102/15 – u daljnjem tekstu ZIDZPK/15) izvršena konverzija kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR, ima pravo po osnovi ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu vezanih uz promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu u CHF zahtijevati isplatu preplaćenih iznosa, sud je utvrdio slijedeće. Bitno je naglasiti da je Vrhovni sud RH rješenjem poslovni broj Rev-1096/22 od 08. studenog 2022. godine izrazio pravni stav da se sklapanjem dodatka ugovoru kojim je izvršena konverzija sukladno odredbama ZIDZPK/15 ne gubi pravo na potraživanje preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu te korisnik kredita zadržava pravo potraživati eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu ako takva razlika postoji, s time da je ujedno Vrhovni sud RH već ranije odlukom poslovni broj Rev-2868/18 od 12. veljače 2019. godine utvrdio da potrošači s konvertiranim kreditima imaju pravo utvrđivati ništetnost iz osnovnog ugovora o kreditu. Dakle tužiteljica konverzijom nije izgubila pravo na potraživanje na temelju nepoštenih, a time i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu, jer osim što to nije propisano odredbama ZIDZPK/15, već to ne proizlazi niti iz odredbi predmetnog Dodatka. Iako je zakonitost i provedba konverzije sukladno odredbama ZIDZPK/15 utvrđena rješenjem Vrhovnog suda RH u oglednom postupku poslovni broj Gos-1/19 od 04. ožujka 2020. godine, kao i odlukom Ustavnog suda RH broj U-I-3685/15 od 04. travnja 2017. godine, sklapanjem sporazuma o konverziji potrošači, korisnici kredita uz valutnu klauzulu u CHF nisu izgubili pravo potraživati stečeno bez osnove temeljem nepoštenih, a time i ništetnih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje važenja ugovora o kreditu uz valutnu klauzulu u CHF do dana sklapanja sporazuma o konverziji, kojim su izmijenjeni samo uvjeti i način otplate kredita, što proizlazi iz same činjenice da se radi o dodatku, aneksu osnovnom ugovoru o kreditu, a ne o sklapanju novog ugovora o kreditu. Naime sklapanjem sporazuma o konverziji nepoštene, a time i ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu nisu sukladno odredbi članka 326. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21 i 114/22 – u daljnjem tekstu ZOO-a) postale valjane, a ujedno niti odredbama ZIDZPK/15 nije propisano

da bi ništetni osnovni ugovori, odnosno ništetne odredbe osnovnih ugovora o kreditu provedenom konverzijom konvalidirali, postali valjani. Nadalje Vrhovni sud RH je rješenjem poslovni broj Rev-1096/22 od 08. studenog 2022. godine ujedno naglasio da korisnici kredita imaju pravo na razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu, jer time dolazi do izjednačavanja prava korisnika kredita u CHF koji su sklopili dodatak ugovoru o kreditu, kojim je izvršena konverzija u odnosu na korisnike kredita u CHF koji nisu sklopili dodatak, tim više što su u razdoblju od sklapanja osnovnog ugovora o kreditu do dana konverzije takvi potrošači imali jednaki pravni status. Isto tako Sud Europske unije je presudom poslovni broj C-452/18 i C-118/17 utvrdio da potrošači imaju pravo na svoja potraživanja osim u slučaju ako bi se informirano nagodili s bankom o tome, ali se potrošači nisu odrekli svojih potraživanja, s obzirom da niti nisu mogli znati hoće li naknadno biti utvrđena ništetnom valutna klauzula u CHF, koje utvrđenje ništetnim je uslijedilo tek nakon provedene konverzije, u kolektivnom sporu, pa potrošači imaju pravo na puno obeštećenje iako je provedena zakonska konverzija.

8. Ističe se da je odredbom članka 81. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03, 46/07 i 79/07 – u daljnjem tekstu ZZP-a) propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, a sukladno odredbi članka 87. stavka 1. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba je ništetna. Isto tako odredbom članka 82. točke 11. ZZP-a propisano je da se nepoštenom može smatrati odredba kojom se trgovcu dopušta jednostrano mijenjati ugovorne odredbe bez valjanog, ugovorom predviđenog razloga, a prema odredbi članka 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati da li su ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. S obzirom da su ugovorne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu koje se odnose na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu odredbe o predmetu ugovora i o cijeni, koji pravni stav je zauzeo Vrhovni sud RH, bitno je naglasiti da je prema odredbi članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (u daljnjem tekstu Direktiva 93/13/EEZ) ugovorna odredba jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Imajući na umu da se odredbama ZZP-a uređuje zaštita osnovnih prava potrošača pri kupnji proizvoda i usluga s posebnim osvrtnom na djelotvorniju pravnu zaštitu potrošača, koji se u ugovorima s trgovcima posebice u tzv. tipskim, unaprijed formuliranim ugovorima, što je i predmetni Ugovor o kreditu, pojavljuju kao „slabija strana“, jer se u takvim ugovorima o ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, s obzirom da pregovaranje podrazumijeva da je potrošač mogao stvarno utjecati na sadržaj ugovornih odredaba, što suprotno osnovnom načelu obveznog prava, načelu savjesnosti i poštenja, može uzrokovati znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača, sud je analizirajući odredbe predmetnog Ugovora o kreditu vezane uz promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu stava da tim odredbama nije jasno i razumljivo određen parametar promjene kamatne stope, niti tečajni rizik, zbog čega tužitelj, potrošač niti nije mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Drugim riječima tužitelju su morali biti jasni stvarni učinci promjene tečaja, njenog konkretnog dosega, na način da je mogao procijeniti potencijalno

znatne gospodarske posljedice koje bi takve odredbe mogle imati za njegove financijske obveze. Nastavno treba naglasiti da prema praksi ES-a za pojam potrošača, a to je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao izvan okvira svog obrta, poduzeća i profesije, nije odlučno što je potrošački ugovor prestao ispunjenjem, jer korisnici kredita, potrošači koji su otplatili kredit i traže povrat plaćenog na temelju pravila o stjecanju bez osnove, jer su plaćanja učinjena na temelju nepoštenih ugovornih odredbi, zadržavaju svojstvo potrošača iako je ugovor prestao ispunjenjem, a ujedno ništetnost promjenjive kamatne stope i valutne klauzule niti nije povreda manjeg značaja, s obzirom da se radi o cijeni, koja predstavlja bitan sastojak ugovora o kreditu. Isto tako za pojam potrošača u smislu Direktive 93/13/EEZ nije niti odlučno znanje ili iskustvo pojedinog potrošača, što je razumljivo, jer je za zaštitu prava potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi odlučan samo podređeni položaj potrošača koji nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima banke, kreditora koji se primjenjuju na kredite koje sklapaju, pa svi oni neovisno o pojedinačnim razlikama u znanju i iskustvu, u odnosu na banku, kreditora dijele jednaki, podređeni položaj.

9. Jednako tako treba naglasiti da je Trgovački sud u Zagrebu presudom za zaštitu kolektivnih interesa poslovni broj P-1401/12 od 04. srpnja 2013. godine, koja potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. godine, kao i presudom Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. godine, utvrdio da je između ostalih banaka i tuženik, u razdoblju od 10. rujna 2003. godine do 31. prosinca 2008. godine, odnosno u razdoblju od 01. lipnja 2004. godine do 31. prosinca 2008. godine, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, jer je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, kao i ugovornu odredbu o valutnoj klauzuli, a da nisu informirali potrošače o svim potrebnim parametrima koji su bitni za donošenje valjane, informirane odluke potrošača, pa su stoga te odredbe ništetne, a koji pravni stav je potvrđen presudom Vrhovnog suda RH poslovni broj Revt-2221/18 od 03. rujna 2019. godine, prema kojem su odredbe ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli, bez jasnih i razumljivih parametara o kojima se nije pregovaralo, nepoštene i ništetne. Inače sud je sukladno odredbi članka 502. c ZPP-a, kao i odredbi članka 138. a Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 56/13) vezan za navedeno pravno utvrđenje iz presude za zaštitu kolektivnih interesa i prava, kada se u parnici koju pokrene fizička osoba poziva na to pravno utvrđenje, kao što se u ovom parničnom postupku pozivala tužiteljica.

10. Nadalje bitno je naglasiti da je odredbom članka 1. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ propisano da odredbama te Direktive ne podliježu ugovorne odredbe koje su odraz obaveznih zakonskih ili regulatornih odredaba i odredaba ili načela međunarodnih konvencija u kojima su države članice ili Zajednica stranke, koja iznimka iz područja primjene Direktive je prenesena u hrvatsko zakonodavstvo odredbom članka 49. stavka 5. ZPP-a, koji iz svoje primjene isključuje ugovorne odredbe kojima se u ugovor unose zakonske odredbe prisilne prirode, odnosno kojima se u ugovor unose odredbe i načela konvencija koje obvezuju RH. S obzirom da su dakle iz primjene Direktive 93/13/EEZ isključene kogentne zakonske odredbe koje se primjenjuju na ugovorne stranke neovisno o njihovoj volji, jer se za te kogentne odredbe pretpostavlja da je zakonodavac uspostavio pravičnu ravnotežu između ugovornih stranaka, a također su iz primjene Direktive 93/13/EEZ isključene i dispozitivne odredbe koje se uvijek, automatski primjenjuju kad nema drugačijeg dogovora stranaka, u pitanju su odredbe koje definiraju prirodne sastojke ugovora, sud je utvrdio da valutna klauzula, dispozitivna odredba, propisana odredbom

članka 22. ZOO-a podliježe primjeni Direktive 93/13/EEZ, testu poštenosti / nepoštenosti, jer osim što sve iznimke od kontrole nepoštenih ugovornih odredbi treba restriktivno tumačiti radi ostvarenja što šire zaštite potrošača, već ujedno treba voditi računa o specifičnosti valutne klauzule u CHF u ugovorima o kreditu, koja nije nepoštena sama po sebi, potrošači razumiju značaj valutne klauzule, opći rizik porasta vrijednosti CHF, nego je nepošteno to što banke, trgovci nisu upozorili potrošače na specifičan rizik vezan uz CHF, što su sudovi u kolektivnom sporu posebno apostrofirali.

11. Tužitelj Željko Grgurić je u svom iskazu u bitnom istaknuo da je u vrijeme zaključenja spornog ugovora o kreditu bio zaposlenik MUP-a, nije imao u svome vlasništvu niti je bio odgovorna osoba u pravnoj osobi, niti je bio vlasnik obrta. Tada je trebao riješiti stambeno pitanje i trebao mu je kredit te je otišao u banku tuženika jer je preko Zagrebačke banke primao plaću i od strane osobne bankarice, u koju je imao puno povjerenje, mu je ponuđen kredit u CHF, kao najpovoljniji i najsigurniji kredit. S obzirom da je imao povjerenje prema osobnoj bankarici koja mu je dala tu preporuku nije ni čitao što je pisalo u tom ugovoru o kreditu niti ga je ona nešto posebno upozorila a vezano za neke rizike koji bi za njega proizlazila sklapanjem tog ugovora. S obzirom na preporuku kredita u CHF na istu je i pristao, jer mu je trebao novac te je ujedno takav kredit trebao biti i najbrži. Uredno je podmirivao rate kredita te tek kada mu je rata naglo porasla, išao se raspitati u banku o čemu se radi te sam shvatio da je došlo do promjene u tečajnoj listi te je i tako uvećane rate kredita nastavio uredno otplaćivati. Nakon nekog vremena od banke sam dobio obavijest o mogućoj konverziji, predložen mu je od strane banke izračun prema kojem je bilo vidljivo da je nešto i preplatio te sam i pristao na tu konverziju i izračun banke te mi je u konačnici i preplaćen dio prebijen s glavnicom. Banka ga je uputila kod javnog bilježnika, prethodno zaključenju aneksa ugovora o kreditu te je ujedno morao podmiriti i trošak ovjere potpisa. Na konverziju je tada pristao jer je tada i zatvorio cijeli kredit odn. podmirio razliku koja je preostala prema tom aneksu. Anuitete je plaćao trajnim nalogom, a osim kredita u CHF banka mu nije ponudila odn. djelatnica banke neki drugi oblik kreditiranja odn. drugu valutu kredita. Iznos kredita je isplaćen na račun prodavatelja, misli u kunama. Stan koji je kupljen sredstvima kredita nalazio se na adresi u Sesvetama, Krste Hegedušića 7, no da više ne živi na toj adresi. Stan nije nikada davao u najam ili zakup niti je na toj adresi bili registrirano sjedište trgovačkog obrta ili društva, njega ili člana obitelji. Da li ste išli u neke druge banke tražiti kredit ili samo kod tuženika navodim kako sam bio samo kod tuženika jer sam klijent te banke od 1990. g. sve do danas. Nije tražio tražili kredit u drugoj valuti jer mu je od strane banke upravo ponuđen kredit u CHF kao najpovoljniji. Nije imao saznanja niti dobio uputu o tome da tečaj CHF može varirati jer mu je rečeno da se radi o najsigurnijem kreditu. Tada nije imao saznanja da je ugovorio kredit sa promjenjivom kamatnom stopom potpisao je ugovor o kreditu jer se radilo o najsigurnijem i najbržem kreditu. Nije imao nekih nejasnoća prilikom potpisivanja Ugovora i nije tražio neka pojašnjenja jer mu je rečeno da se radi upravo o najsigurnijem kreditu, a što mu je bilo bitno. Njegova osobna bankarica ga nije upozorila na moguću promjenu tečaja ili pak kamate jer da je bio upozoren, ne bih pristao na takav ugovor o kreditu.

12. Sud je poklonio povjerenje iskazu tužitelja, jer je logičan i životno uvjerljiv. S obzirom da je tužitelj, fizička osoba, predmetni Ugovor o kreditu sklopio izvan okvira svog obrta, poduzeća i profesije, sud je utvrdio da je tužitelj potrošač te se stoga ima pravo pozivati se na pravna utvrđenja iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu za zaštitu kolektivnih interesa poslovni broj P-1401/12 od 04. srpnja 2013. godine.

13. U odnosu na prigovor zastare potraživanja sud je utvrdio da je isti neosnovan. Naime Vrhovni sud RH je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 31. siječnja 2022. godine izrazio mišljenje o potrebi dodatnog tumačenja i objašnjenja shvaćanja kako iz revizijske odluke poslovni broj Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018. godine, tako i pravnog shvaćanja Građanskog odjela VsRH broj Su-IV-47/2020 održanoj dana 30. siječnja 2020. godine navodeći da ta pravna shvaćanja nisu proturječna, nego se međusobno podupiru i dopunjavaju. Inače prema pravnom shvaćanju iz odluke poslovni broj Rev-2245/17 pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju odredbe članka 214. ZOO/05 te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe, dok je na sjednici Građanskog odjela od 30. siječnja 2020. godine izraženo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne stranke dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle ako je ništetnost ustanovljena već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok, sukladno tekstu oba pravna shvaćanja, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od naknadnog utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF, odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF, u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite. S obzirom da je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača poslovni broj P-1401/12 od 04. srpnja 2013. godine postala pravomoćna 13. lipnja 2014. godine kada je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-7129/13, odnosno postala je pravomoćna 14. lipnja 2018. godine, kada je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda poslovni broj PŽ-6632/17, što znači da je rok za restitucijski zahtjev tužitelja počeo teći 13. lipnja 2014. godine, odnosno počeo je teći 14. lipnja 2018. godine, a sukladno odredbi članka 225. ZOO-a tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare, dok je tužba podnesena dana 12. lipnja 2019., dakle unutar propisanog općeg zastarnog roka od pet godina, sud je utvrdio da je prigovor zastare potraživanja neosnovan.

14. Iz nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za financije, računovodstvo i vrijednosne papire Zrinka Ručevića proizlazi kako je ugovoreni iznos od 66.000,00 CHF prema srednjem tečaju HNB-a na dan korištenja kredita iznosio protuvrijednost od 292.486,26 kn, ako se promatraju samo iznosi koje je tužitelj više platio, tada slijedi kako je razlika obveza u razdoblju od dana dospijeca prve obveze (1. srpnja 2007.) do dana izračuna konverzije (30. rujna 2015.), a koja proizlazi iz promjene kamatne stope u razdoblju otplate kredita, iznosila ukupno 2.862,57 CHF, odnosno 12.685,86 kn (iskazano prema ugovorenom tečaju za valutu CHF važećem na dan korištenja kredita); pojedini mjesečni iznosi razlika dani su u stupcu 'm' Tabele 1 iz nalaza (u valuti CHF), odnosno u stupcu 'p' Tabele 1 iz nalaza (u kunama), razlika obveza u razdoblju od dana dospijeca prve obveze (1. srpnja 2007.) do dana izračuna konverzije (30. rujna 2015.), a koja proizlazi iz razlike između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate (na dan plaćanja pojedine obveze) i tečaja za valutu CHF važećeg u vrijeme korištenja kredita iznosi ukupno 61.555,74 kn; pojedini mjesečni iznosi razlika dani su u stupcu 's' Tabele 1 iz nalaza (pozitivni iznosi razlika), nakon obračuna zateznih kamata na mjesečne iznose razlika po obje gore navedene osnove, za razdoblje od dana plaćanja pa do 30. rujna 2015., kao i nakon uračunavanja efekata konverzije (preplata u iznosu od 40.549,54 kn), preostalo

dospjelo potraživanje s danom 30. rujna 2015. iznosi 67.979,13 kn i u cijelosti se odnosi na glavnicu (glavni dug), ako se promatraju svi iznosi (pozitivni i negativni), tada slijedi: razlika obveza u razdoblju od dana dospijeca prve obveze (1. srpnja 2007.) do dana izračuna konverzije (30. rujna 2015.), a koja proizlazi iz promjene kamatne stope u razdoblju otplate kredita, iznosi ukupno 2.684,37 CHF, odnosno 11.896,06 kn (iskazano prema ugovorenom tečaju za valutu CHF važećem na dan korištenja kredita); pojedini mjesečni iznosi razlika dani su u stupcu 'm' Tabele 1 iz nalaza (u valuti CHF), odnosno u stupcu 'p' Tabele 1 iz nalaza (u kunama), o razlika obveza u razdoblju od dana dospijeca prve obveze (1. srpnja 2007.) do dana izračuna konverzije (30. rujna 2015.), a koja proizlazi iz razlike između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate (na dan plaćanja pojedine obveze) i tečaja za valutu CHF važećeg u vrijeme korištenja kredita, iznosi ukupno 61.497,01 kn; pojedini mjesečni iznosi razlika dani su u stupcu 's' Tabele 1 iz nalaza, o nakon obračuna zateznih kamata na mjesečne iznose razlika po obje gore navedene osnove, za razdoblje od dana plaćanja pa do 30. rujna 2015., kao i nakon uračunavanja efekata konverzije (preplata u iznosu od 40.549,54 kn), preostalo dospjelo potraživanje s danom 30. rujna 2015. iznosi 66.996,12 kn i u cijelosti se odnosi na glavnicu (glavni dug). Dakle iz nalaza i mišljenja vještaka iz Tabele 1 (list 178 spisa) proizlazi kako zatezne kamate na razlike anuiteta u kunama do 30.09.2015. iznose 8.267,91 kn/ 1.097,34 Eur te zatezne kamate na tečajne razlike u kunama do 30.09.2015. iznose 26.019,16 kn/ 3.453,34 Eur.

15. Prigovori tuženika na nalaz i mišljenje vještaka otklonjeni su njegovim naknadnim očitovanjem te je sud prihvatio nalaz i mišljenje sudskog vještaka, jer je izrađen sukladno dobivenom zadatku, temeljem uvida u dostavljenu dokumentaciju te je logičan i obrazložen, a tim više što na matematički izračun niti stranke nisu imale nikakvih prigovora. Nastavno treba naglasiti da je odredbom članka 11 b Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj 143/13, 78/15, 128/22 i 156/23 – u daljnjem tekstu ZPK-a) propisana maksimalna kamatna stopa na stambene kredite u valuti euro i u valuti CHF koja ne smije biti viša od prosječne ponderirane kamatne stope na stanja takvih kredita odobrenih u RH određene za svaku valutu uvećane za 1/3, a što za stambene kredite uz valutnu klauzulu u CHF iznosi 3,23%, koja se primjenjuje od 01. siječnja 2014. godine pa nadalje, iz kojeg razloga je sudski vještak opravdano od 01. siječnja 2014. godine pa nadalje pri izračunu preplate po osnovi promjenjive kamatne stope umjesto početno ugovorene kamatne stope od 5,20% primjenjivao maksimalno dopuštenu zakonsku kamatnu stopu od 3,23%.

16. Iako je konverzijom propisanom odredbama ZIDZPK/15 cilj izjednačavanje položaja potrošača s kreditom denominiranim u CHF, odnosno s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF s položajem u kojem bi potrošač bio da je koristio kredit denominiran u eurima, odnosno kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u eurima, zbog čega je odredbom članka 19. c ZIDZPK/15 propisana metodologija same provedbe konverzije na način da se iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF, odnosno denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF računa po tečaju za euro koji je kreditor primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u eurima, odnosno denominirane u kunama s valutnom klauzulom u eurima, a ujedno se umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF, odnosno denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF, primjenjuje kamatna stopa koja je jednaka, po iznosu, vrsti i razdoblju promjene, koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u eurima, odnosno denominirane u kunama uz valutnu klauzulu u eurima na dan sklapanja tih ugovora o kreditu, time nije uzeto u obzir da je pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 04. srpnja 2013. godine utvrđeno da su nepoštene, a time i ništetne odredbe osnovnog ugovora

o kreditu u CHF vezane uz promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu, što rezultira time da je tim pravnim utvrđenjem valjana početno ugovorena kamatna stopa i tečaj CHF koji je važio na dan isplate kredita. Drugim riječima sklapanjem predmetnog Dodatka Ugovora o kreditu kojim je izvršena zakonska konverzija, nepoštene, a time i nišetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu vezane uz promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu sukladno odredbi članka 326. stavka 1. ZOO-a nisu konvalidirale, postale valjane, a to tim više što niti odredbama ZIDZPK/15 nije propisano da bi nišetni osnovni ugovori, odnosno nišetne odredbe osnovnih ugovora o kreditu provedenom konverzijom konvalidirali, postali valjani. Naprotiv kada potrošači, korisnici kredita denominirani u kunama uz valutnu klauzulu u CHF, kao što je i tužitelj, zbog provedene zakonske konverzije, ne bi imali pravo pozivati se na pravomoćno utvrđenje iz kolektivnog spora za zaštitu prava i interesa potrošača vezanih uz valutnu klauzulu, time bi bili dovedeni u različit, nepovoljni položaj u odnosu na potrošače, korisnike kredita denominiranih u kunama uz valutnu klauzulu u CHF koji nisu izvršili konverziju, što nikako nije i ne može biti opravdano. Upravo iz navedenih razloga Vrhovni sud RH je rješenjem poslovni broj Rev-1096/22 od 08. studenog 2022. godine izrazio pravni stav da korisnici kredita imaju pravo na razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i nišetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu, jer time dolazi do izjednačavanja prava korisnika kredita u CHF koji su sklopili dodatak ugovoru o kreditu, kojim je izvršena konverzija u odnosu na korisnike kredita u CHF koji nisu sklopili dodatak, tim više što su u razdoblju od sklapanja osnovnog ugovora o kreditu do dana konverzije takvi potrošači imali jednaki pravni status. Isto tako treba naglasiti da je zbog metodologije provedbe konverzije propisane odredbom članka 19 c ZIDZPK/15 sudski vještak financijske struke utvrdio preplatu u odnosu na nišetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu vezanog uz promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu, s time da je ujedno utvrdio i preplatu priznatu konverzijom. Naime stav je suda da se konverzijom priznata preplata treba oduzeti od razlike glavnice, a ne od preplate po osnovi promjenjive kamatne stope i valutne klauzule, niti eventualno od zateznih kamata obračunatih na preplaćene iznose po osnovi nišetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu vezanih uz promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu, upravo zbog odredbe članka 19 c ZIDZPK/15, propisane metodologije konverzije, zbog koje je uostalom u konverziji priznata preplata, kojom međutim iz navedenih razloga tužitelj, potrošač nije u cijelosti obeštećen, umanjena preostala glavnica sada eurskog kredita, pa niti ne bi bilo opravdano konverzijom utvrđenu preplatu sada oduzimati od preplate po osnovi promjenjive kamatne stope i valutne klauzule, a niti od zateznih kamata obračunatih na preplaćene iznose po osnovnom ugovoru o kreditu, a to tim više što odredbe ZIDZPK/15 vrijede kako za banke, trgovce, tako i za potrošače, a ujedno su te odredbe *lex specialis* u odnosu na odredbe ZOO-a, pa tako i odredbu članka 172. ZOO-a o redoslijedu uračunavanja. Međutim u ovom parničnom postupku tužiteljica niti nije zahtijevala isplatu razlike glavnice.

17. U odnosu na visinu konačno postavljenog tužbenog zahtjeva na ime preplate po osnovi promjenjive kamatne stope i valutne klauzule u iznosu od sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dospijuća svakog pojedinog preplaćenog iznosa do isplate sud je utvrdio slijedeće. Imajući na umu da je sudski vještak financijske struke utvrdio da ukupan iznos preplate po osnovi promjenjive kamatne stope iznosi 12.685,86 kn/1.683,70 eura, a ukupan iznos preplate po osnovi valutne klauzule iznosi 61.555,74 kn/8.169,85 Eur, a što sveukupno iznosi 74.241,60 kn/9.853,55 eura, sud je utvrdio da tužitelj može osnovano zahtijevati na ime preplate po osnovi promjenjive kamatne stope i po osnovi valutne klauzule iznos od 9.853,55 Eur i to sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na svaki pojedini preplaćeni iznos od dana plaćanja do isplate. Ponovno treba naglasiti da je Trgovački sud u Zagrebu pravomoćnom presudom za zaštitu kolektivnih interesa poslovni

broj P-1401/12 od 04. srpnja 2013. godine, utvrdio da je između ostalih banaka i prednik tuženika, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, jer je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, a da nisu informirali potrošače o svim potrebnim parametrima koji su bitni za donošenje valjane, informirane odluke potrošača, pa su stoga te odredbe nepoštene, a time i ništetne, što rezultira time da je tuženik, koji je odgovoran za ugovaranje ništetnih ugovornih odredbi, jer je iste nametnuo tužitelju, potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj, pa tužitelj sukladno odredbi članka 1115. ZOO-a ima pravo zahtijevati zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana plaćanja svakog pojedinog preplaćenog anuiteta do isplate. Inače Županijski sud u Zagrebu je u presudi poslovni broj GŽ-2761/20 izrazio stav da se tuženik ne može s uspjehom pozivati na poštenje, a niti na zaključak Vrhovnog suda RH poslovni broj Su-IV-22/04 od 05. ožujka 2004. godine, jer je ZZP lex specialis. punomoćnik tužitelja je na svaki pojedini preplaćeni iznos po osnovi promjenjive kamatne stope i valutne klauzule zatražio zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana koji slijedi nakon svake pojedine tužiteljeve uplate do isplate. Inače sudski vještak financijske struke je u nalazu i mišljenju jasno naveo kako datum dospijeća svakog pojedinog anuiteta, tako i datum plaćanja svakog pojedinog preplaćenog anuiteta.

18. Isto tako u odnosu na navode punomoćnika tuženika da bi sud trebao voditi računa o tzv. negativnim tečajnim razlikama sud je stava da tuženik osim što time nije istaknuo niti procesnopravni prigovor radi prijeboja, a niti materijalnopravni prigovor prijeboja, već ujedno u odnosu na tzv. negativne tečajne razlike tužitelj niti nije išta stekao da bi isto bio dužan platiti, vratiti tuženiku.

19. Slijedom navedenog a temeljem odredbe članka 325. stavka 1. ZPP-a u svezi s odredbom članka 81. ZZP-a, odredbom članka 82. točke 11. ZZP-a, odredbom članka 87. stavka 1. ZZP-a, odredbom članka 84. ZZP-a, odredbom članka 2. Direktive 93/13/EEZ, odredbom članka 2. ZPP-a, odredbom članka 502 c ZPP-a, odredbom članka 188. stavka 2. ZPP-a, odredbom članka 323. stavka 1. ZOO-a, odredbom članka 327. stavka 2. ZOO-a i odredbom članka 1115. ZOO-a sud je usvojio kao osnovan dio tužbenog zahtjeva na ime preplate po osnovi promjenjive kamatne stope i valutne klauzule sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na svaki pojedini preplaćeni iznos od dana izvršenog plaćanja do isplate,

20. Odluka o troškovima parničnog postupka donesena je temeljem odredbe članka 154. stavka 5. ZPP-a i odredbe članka 155. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a u svezi s odredbom članka 164. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a te je sud tužitelju zastupanom po punomoćniku dosudio naknadu troška parničnog postupka sukladno vrijednosti predmeta spora, uspjehu u sporu, Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i zatraženom trošku, a isti se sastoji od troška sastava tužbe te podnesaka od 05.09.2019., 30.09.2020., 12.10.2020., 13.05.2021., 24.06.2021. u iznosu od po 200,00 eura za svaki (Tbr. 7. točka 1. i Tbr 8. točka 1), troška zastupanja na ročištu 02.10.2020., 02.12.2025., 18.06.2026. u iznosu od po 200,00 eura (Tbr. 9. točka 1.), 25% na ime PDV-a u iznosu od 450,00 eura (Tbr. 46.) te troška predujma za financijsko vještačenje u iznosu od 464,53 eura, odnosno trošak u ukupnom iznosu od 2.714,53 Eur. Nadalje, treba napomenuti da je na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud sukladno odredbi članka 151. stavka 3. ZPP-a dosudio i zatraženu zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana donošenja presude do isplate. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom I. izreke presude.

21. Zahtjev tužitelja za naknadom troška sudske pristojbe na tužbu sud je temeljem odredbe članka 155. stavka 1. ZPP-a u svezi s odredbom članka 151. stavka 1. ZPP-a

odbio kao neosnovan, jer tužiteljica niti nije platila sudsku pristojbu na tužbu te je ujedno oslobođena plaćanja iste. Stopa zatezne kamate je određena sukladno odredbi članka 29. stavka 2. ZOO-a, odnosno po stopi koja se za razdoblje od 11. ožujka 2008. godine do 31. srpnja 2015. godine određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, za razdoblje od 01. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje od 01. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a za razdoblje od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, s time da je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke

U Sesvetama 22. srpnja 2026.

Sudac
Iva Raos

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu županijskom sudu u roku 15 dana od dana ročišta za objavu presude (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje) odnosno u roku od 15 dana po primitku presude

(za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), a podnosi se putem ovog suda u dva istovjetna primjerka.

DNA:

- pun tužitelja
- pun tuženika

Broj zapisa: **9-3088b-110f4**

Kontrolni broj: **0dced-a3458-5fd1a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sesvetama** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.